

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/89/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7013200586
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Konček
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7013200586.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Končeka a členov senátu JUDr. Evy Baranovej a JUDr. Pavla Naďa, v právnej veci žalobkyne: N. W., A. Č.. X, K., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska č. 8, Bratislava, v konaní o žalobe žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 08.04.2013 č. j. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2013/39, takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a**.

Žalobkyni právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa žalobou doručanou tunajšiemu súdu dňa 02.05.2013 osobne domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 08.04.2013 č. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2013/39, ktorým tento ako orgán príslušný na odvolacie konanie podľa ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach, detašovaného pracoviska Košice III č. S3/2010/03543-12 zo dňa 3. novembra 2010. Prvostupňový správny orgán jej citovaným rozhodnutím podľa § 26 ods. 2 zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hmotnej núdzi“) a zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o životnom minime“) odňal dávku a príspevky k dávke v hmotnej núdzi a súčasne zastavil výplatu dávky a príspevkov k dávke v hmotnej núdzi priznanú rozhodnutím č. S3/2010/03543-3 zo dňa 12. júla 2010 v sume 62,50 eur mesačne, a to spätne odo dňa 1. júla 2010. Súčasne v žalobe zároveň navrhla, aby krajský súd v súlade s ustanovením § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku konanie prerušil a podal návrh na Ústavný súd Slovenskej republiky, aby tento vyslovil, že ustanovenia § 2, § 10 ods. 2 písm. a), § 13 ods. 1,2 písm. a) zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú v nesúlade s článkom 19 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), s článkom 51 v spojení s článkom 39 ods. 1, 2 a 3 ústavy, s článkom 41 a článkom 30 ods. 1,2 Listiny základných práv a slobôd, článkom 1 Charty základných práv Európskej únie, článkom 34 ods. 1,2 a 3 Charty základných práv Európskej únie, článkom 13 ods. 1 Európskej sociálnej charty a článkom 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných práv a slobôd. Voči žalovanému rozhodnutiu namietala, že z neho nie je zrejmá výška zdrojov považovaných za dostatočné pokrytie základných potrieb, rešpektujúc ľudskú dôstojnosť, z ktorých správny orgán odrátal príjem a to jej čiastočný invalidný dôchodok vo výške 122,90 eur. Tvrdí, že dávka v hmotnej núdzi a to aj v súčte s čiastočným invalidným dôchodkom nepostačuje na zabezpečenie základných životných potrieb, pričom nekryje ani jej potrebu s platením bytu, stravy a liekov. Jej príjem nedosahuje výšku životného minima a neuspokojuje jej základné životné potreby. V ďalšej časti cituje ustanovenia ústavy a vyššie uvedených medzinárodných

zmlúv a dohovorov, ktorými je Slovenská republika viazaná. Podľa názoru žalobkyne Slovenská republika neuznáva základné právo osoby na dostatočné zdroje a sociálnu pomoc zabezpečujúcu život zodpovedajúci ľudskej dôstojnosti, neuznáva, že každá osoba, ktorá nemá prístup k dostatočným zdrojom individuálne alebo v rámci domácnosti, v ktorej žije, má mať prístup k takémuto právu; pevne neurčila výšku zdrojov považovaných za dostatočné na pokrytie základných potrieb, rešpektujúc ľudskú dôstojnosť a neposkytuje diferencovanú finančnú pomoc ľuďom, ktorých zdroje na úrovni jednotlivca alebo domácnosti sú nižšie ako výšky takto stanovené.

Tunajší súd uznesením zo dňa 12.09.2013 č. k. 6S/79/2013-29 o návrhu žalobkyne na prerušenie konania rozhodol tak, že návrh na prerušenie konania zamietol, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.09.2013.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 03.06.2013 uviedol, že v predmetnej žalobe žalobkyňa neuvádza žiadne zákonné ustanovenia porušením ktorých, rozhodnutím alebo postupom žalovaného alebo prvostupňového správneho orgánu bola na svojich právach ukrátená. Dodal, že napriek rozsiahlemu prezentovaniu medzinárodných dokumentov v žalobe žalovaný nezistil prečo by práva žalobkyne, vyplývajúce z uvedených dokumentov, mali byť porušené napadnutým rozhodnutím. Poukazujúc na obsah žalovaného rozhodnutia uviedol, že odôvodnil základnú podmienku pre posúdenie práva na poskytovanie dávky v hmotnej núdzi a príspevkov, t. j. tú právnu skutočnosť, ktorá je rozhodujúca pre posúdenie práva žalobkyne na dávku a príspevku v hmotnej núdzi. Uviedol, že jej príjem pozostávajúci z čiastočného invalidného dôchodku v sume 122,90 eur je vyšší ako zákonom stanovená dávka pre jednotlivca na účely zákona v sume 60,50 eur mesačne. Dodal, že dávka v hmotnej núdzi je len príspevkom na riešenie hmotnej núdze a jej poskytovaním sa nezabezpečuje automaticky fyzickej osobe a s ňou spoločne posudzovaným osobám nad hranicu životného minima alebo na tejto hranici. K námietkam uvedeným v odvolaní žalovaný uviedol, že podľa medzinárodných dokumentov, Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd, štát musí zabezpečiť minimálne predpoklady na dôstojnú existenciu človeka. V súlade s garanciou základného ľudského práva každého na život a práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, sa dávka v hmotnej núdzi a príspevky k dávke poskytujú na úrovni zabezpečenia základných životných podmienok, teda na zabezpečenie práva na život a na fyzické prežitie zabezpečené jedným teplým jedlom denne, nevyhnutným ošatením a prístreším. Tento prístup je premietnutý v zákone č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom sa zdôrazňuje aktívna účasť občana pri riešení jeho hmotnej núdze. Ako je vyššie uvedené, postup prvostupňového správneho orgánu pri riešení hmotnej núdze žalobkyne je v súlade so zákonom č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi v platnom znení.

Preto žalovaný námietky žalobkyne považuje za neopodstatnené a majú za to, že sa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní žalobkyne preto navrhol žalobu zamietnuť.

Súd na základe ustanovenia § 244 O. s. p., podľa § 247 a nasl. O. s. p. preskúmal na nariadenom pojednávaní žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a po oboznámení sa s obsahom žaloby, vyjadrením žalovaného a pripojenými administratívnymi spismi žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, konajúc v neprítomnosti účastníkov konania, z ktorých svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil len žalovaný, žalobkyňa neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnila, ani nežiadala pojednávanie z dôležitého dôvodu preložiť na iný náhradný termín, dospel k záveru, že žalobe žalobkyne v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe nemožno priznať úspech z ďalej uvedených dôvodov.

Podľa § 244 ods. 1, 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 247 ods. 1, 2, 3 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (druhej hlavy) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú

nadobudlo právoplatnosť. Predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v ods. 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Podľa § 249 ods. 1, 2 O.s.p. konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žaloba. Žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie v akom rozsahu sa toto vyjadrenie a postup napáda, uvedenie dôvodov v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu a aký konečný návrh robí.

Kto je účastníkom konania je upravené v § 250 O.s.p.. Účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaný správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, 3 O.s.p.).

Rozhodnutie, ktoré súd preskúmava bolo vydané správnym orgánom podľa zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pomoci v hmotnej núdzi“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o pomoci v hmotnej núdzi na konanie a posúdenie hmotnej núdze, zabezpečení základných životných podmienok a pomoci v hmotnej núdzi dávkou a príspevkami sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z obsahu pripojených administratívnych spisov správnych orgánov súd zistil, že hmotná núdza žalobkyne bola riešená dávkou a príspevkami v hmotnej núdzi už od 01.10.2004 a výška dávky a príspevkov bola upravovaná v súvislosti so zmenami právnych predpisov. Rozhodnutím Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Košiciach, detašované pracovisko Košice III z 12.07.2010 č. S 3/2011/03543-3 Dv 129/2004 boli navrhovateľke dávka a príspevky v hmotnej núdzi priznané v sume 62,50 Eur mesačne od 01.06.2010. Z listu Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava zo 14.07.2010 sa správny orgán dozvedel, že žalobkyni bol priznaný invalidný dôchodok od 23.04.2010 mesačne v sume 122,90 Eur. Na základe tohto listu prvostupňový správny orgán začal vo veci konať, či navrhovateľke naďalej patrí nárok na dávku a príspevok v hmotnej núdzi. Do sumy nárokov započítal v zmysle § 10 ods. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotnej núdzi poskytovanú dávku mesačne 60,50 Eur a v zmysle § 11 uvedeného zákona príspevok na zdravotnú starostlivosť mesačne vo výške 2,- Eur. Takto stanovená suma nárokov je vo výške 62,50 Eur. Započítateľný príjem žalobkyne pre výpočet dávky a príspevku v hmotnej núdzi podľa § 5 ods. 4 písm. d) zákona o pomoci v hmotnej núdzi započítal žalobkyni 25 % z poskytovaného čiastočného invalidného dôchodku v sume 122,90 Eur, t. j. sumu 92,17 Eur mesačne. V zmysle § 17 ods. 1 zákona o pomoci v hmotnej núdzi, v ktorom je stanovené, že výška dávky a príspevkov sa určí ako rozdiel medzi sumou nárokov a príjmu. Vypočítali, že príjem žalobkyne znížený o 25 % z jej invalidného dôchodku predstavuje sumu 92,17 Eur mesačne, ktorý prevyšuje sumu dávky aj s príspevkom, ktorý bol žalobkyni vyplácaný, t. j. sumu 62,50 Eur mesačne, čím boli splnené podmienky pre odňatie a zastavenie výplaty dávky a príspevkov.

Podľa článku 8 Európskeho dohovoru „každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydli a korešpondencie.“ ESLP vo svojej judikatúre uviedol, že je podstatné chrániť jednotlivca pred svojvoľným zasahovaním zo strany verejných orgánov. Jedinou povinnosťou štátu nie je zdržať sa takého zasahovania. K tomuto skôr negatívnemu záväzku môžu pristupovať pozitívne povinnosti, ktoré sú neodmysliteľné z hľadiska účinného rešpektovania súkromného a rodinného života (rozsudok AIRY z 09.10.1979, séria A,32 str. 17 ods. 32). Tieto povinnosti môžu zahŕňať rovnako prijatie opatrení na zabezpečenie rešpektovania súkromného života aj v oblasti vzťahov. Konštatuje, že suma cca 4,- Eur na deň je zjavne nedostatočná na zabezpečenie jedného teplého jedla a ošatenia na úrovni. Navyše základné životné podmienky už prevyšujú triadu prístrešie, jedno teplé jedlo denne, nevyhnutné ošatenie a to minimálne hygienické potreby a určitý prístup k informáciám a tobôž nepokrýva úhradu spojenú s bývaním a takáto suma v konečnom dôsledku porušuje právo na súkromný život.

Zo žaloby žalobkyne možno vyvodit' jej tvrdenie, že Slovenská republika neuznáva základné právo osoby na dostatočné zdroje a sociálnu pomoc zabezpečujúcu život zodpovedajúci ľudskej dôstojnosti, neuznáva, že každá osoba, ktorá nemá prístup k dostatočným zdrojom individuálne alebo v rámci domácnosti, v ktorej žije, má mať prístup k takémuto právu, pevne neurčila výšku zdrojov považovaných za dostatočné na pokrytie základných potrieb rešpektujúc ľudskú dôstojnosť. Čiastka, ktorú dostáva ako čiastočný invalidný dôchodok nerešpektuje ľudskú dôstojnosť, neposkytuje diferencovanú finančnú pomoc ľuďom, ktorých zdroje na úrovni jednotlivca alebo domácnosti sú nižšie ako výšky takto stanovené.

Podľa čl. 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

Podľa čl. 39 ods. 3 ústavy podrobnosti o právach podľa odsekov 1 a 2 ustanoví zákon.

Podrobnosti o práve podľa čl. 39 ods. 2 ústavy s účinnosťou od 1. januára 2004 ustanovuje čl. I zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Súd preskúmal návrh žalobkyne v takom rozsahu ako to uviedla v žalobe, pričom pri záveroch vychádzal z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2006 sp. zn. PL. ÚS 3/04, v ktorom tento uvádza, že diferencované zabezpečenie základných životných podmienok v príslušnom zákone neznamená automaticky jeho nesúlady s čl. 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vzhľadom na absenciu definovania základných životných podmienok v Ústave Slovenskej republiky, ktorá umožňuje zákonodarcovi zvážiť, akým spôsobom zabezpečenie tohto základného práva zrealizuje; tak mu to nakoniec umožňuje aj čl. 39 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Z citovaného záveru Ústavného súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že zákonodarca má právo konkrétnym zákonom upraviť zabezpečenie a realizáciu práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate žiteľa pre všetkých občanov Slovenskej republiky. Účelom zákona, ktorého súčasťou sú aj napadnuté ustanovenia, je upraviť právne vzťahy pri posudzovaní hmotnej núdze fyzickej osoby a poskytovaní dávky v hmotnej núdzi, ktorej cieľom je spolu s príjmami osoby v hmotnej núdzi a s príjmami spoločne posudzovaných osôb zabezpečiť základné životné podmienky a pomôcť v hmotnej núdzi za aktívnej účasti posudzovanej osoby a ďalších fyzických osôb, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú.

Podľa zákona je hmotnou núdzou stav, keď príjem občana a fyzických osôb, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú, nedosahuje životné minimum a občan a fyzické osoby, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú, si príjem nemôžu zabezpečiť alebo zvýšiť vlastným pričinením. Pritom podľa zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o životnom minime") stav hmotnej núdze nastáva pod ustanovenými sumami životného minima, ktoré (sumy) sa považujú za spoločensky uznanú minimálnu hranicu príjmov fyzickej osoby, pod ktorou nastáva stav jej hmotnej núdze. Sumy životného minima sú diferencované podľa toho, o akú fyzickú osobu ide (vek, zaopatrenosť, jedna posudzovaná osoba, ďalšia spoločne posudzovaná osoba). V každom prípade ide o zákonom ustanovenú sumu, ktorá sa viaže na jednu fyzickú osobu. Hranicu životného minima fyzických osôb, ktorých príjmy sa posudzujú spoločne, tvorí úhrn súm životného minima jednotlivých fyzických osôb.

Dávka sociálnej pomoci, ktorá je určená na „pomoc“ v hmotnej núdzi fyzickej osobe a s ňou spoločne posudzovaným osobám (spolu s jej príjmom sa posudzuje podľa zákonom ustanovených kritérií aj príjem týchto osôb), má zabezpečiť základné životné podmienky tejto fyzickej osoby a s ňou spoločne posudzovaných osôb za ich príspevia a aktívnej účasti; suma, v akej sa poskytuje, sa diferencuje podľa počtu a štruktúry spoločne posudzovaných osôb. Dávka sociálnej pomoci je len „príspevkom“ na riešenie hmotnej núdze a jej poskytnutím sa nezabezpečuje automaticky fyzickej osobe a s ňou spoločne posudzovaným osobám príjem nad hranicou životného minima alebo na tejto hranici.

Podľa čl. 39 ods. 2 ústavy štát garantuje fyzickým osobám nachádzajúcim sa v hmotnej núdzi poskytnutie pomoci na zabezpečenie základných životných podmienok. Týmto boli podľa zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2003 jedno teplé jedlo denne, nevyhnutné ošatenie a prístrešie. Tento minimálny „štandard“ základných životných podmienok

sa prevzal aj do § 19 ods. 2 zákona, avšak bez toho, aby sa rozsah takto poskytovanej dávky sociálnej pomoci vo vecnej forme považoval, resp. definoval ako minimálny štandard uspokojenia základných životných podmienok.

Riešenie sociálnej núdze v zákone (na rozdiel od určenia hraníc životného minima) nie je riešením hmotnej núdze individuálne určených fyzických osôb a nejde teda o riešenie hmotnej núdze jednotlivca bez ohľadu na to, v akých rodinných pomeroch a v akej domácnosti žije, ale naopak, práve rôzne typy spoločného súžitia viacerých osôb sú základným rozlišovacím kritériom pre diferencovaný spôsob riešenia hmotnej núdze a uspokojenia základných životných podmienok každého z nich s cieľom zohľadniť špecifika jednotlivých druhov spolužitia a rodinných väzieb ovplyvňujúcich obsah a rozsah základných životných podmienok.

Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala odporúčania rady z 24.06.1992 o spoločných kritériách, týkajúcich sa dostatočných zdrojov sociálnej pomoci v systémoch sociálnej ochrany (94/441 EHS), tak toto odporúčanie nie je právne záväzným aktom a preto ani nie je implementované do právneho poriadku Slovenskej republiky vzhľadom na odporúčací charakter. Pokiaľ žalobkyňa namietala nesúlady zákona s Ústavou Slovenskej republiky alebo medzinárodnou zmluvou, tak jej návrh na prerušenie konania súd vyššie označeným právoplatným uznesením zo dňa 12.09.2013 zamietol majúc za to, že tento návrh nebol dôvodný.

Treba dať za pravdu žalovanému pokiaľ tvrdí, že žalobkyňa neuvádza žiadne tvrdenia o tom, že by žalované rozhodnutie alebo postup žalovaného ju ukrátil na jej subjektívnych právach, keďže žalobkyňa len cituje vyššie označené medzinárodné dokumenty, avšak neuvádza ktoré konkrétne zákonné ustanovenie zákona žalovaný porušil.

Pokiaľ v rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.11.2012 č. k. 6S/25/2011-52 bolo vyhovené žalobe žalobkyne tak podľa názoru súdu žalovaný sa v novom rozhodnutí, ktorým je žalované rozhodnutie v tomto konaní, vysporiadal s námietkami žalobkyne, ktoré uviedla v odvolaní ak k týmto námietkam uviedol, že podľa medzinárodných dokumentov, Ústavy Slovenskej republiky a Listiny základných práv a slobôd, štát musí zabezpečiť minimálne predpoklady na dôstojnú existenciu človeka. V súlade s garanciou základného ľudského práva každého na život a práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, sa dávka v hmotnej núdzi a príspevky k dávke poskytujú na úrovni zabezpečenia základných životných podmienok, teda na zabezpečenie práva na život a na fyzické prežitie zabezpečované jedným teplým jedlom denne, nevyhnutným ošatením a prístreším. Tento prístup je premietnutý v zákone č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom sa zdôrazňuje aktívna účasť občana pri riešení jeho hmotnej núdze. Ako je vyššie uvedené, postup prvostupňového správneho orgánu pri riešení hmotnej núdze žalobkyne je v súlade so zákonom č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi v platnom znení.

Súd pre úplnosť ešte poznamenáva, že rozsudkom tunajšieho súdu z 29.11.2012 č. k. 6S/25/2011-52 bolo skôr vydané žalované rozhodnutie zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, pretože žalovaný sa nevysporiadal s námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, čo žalovaný v súlade s právnym názorom tunajšieho súdu, vysloveným v jeho posledne citovanom rozsudku sa tentokrát dostatočne vzhľadom na len citáciu medzinárodných dokumentov žalobkyňou vysporiadal. Taktiež žalovaný odstránil rozpor, ktorý spočíval len v chybe v písaní, keď žalovaný nesprávne namiesto zákona č. 599/2003 Z. z. uviedol zákon č. 99/2003 Z.z..

Preto z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu žalobkyne podľa § 250j ods. 1 O. s. p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe pomerom hlasov 3 : 0 zamietol majúc za to, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom.

Žalobkyni ako neúspešnej účastníčke konania právo na náhradu trov nepriznal (§ 250k ods. 1 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach do 15 dní odo dňa doručenia rozsudku, pričom odvolanie musí byť písomné a v takom počte vyhotovení, aby jeden rovnopis ostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 10. s. p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.